

Η ιστορία μιας μαμάς: Η δύναμη και αξία της καθημερινότητάς μας

Ευτυχία Παρλά

Στην αρχή, δεν το κρύβω, χάρηκα πολύ με την ιδέα του εγκλεισμού στο σπίτι, λόγω της ανάγκης ανάσχεσης της μετάδοσης του κορωνοϊού COVID-19, που παρουσιάστηκε ξαφνικά αυτό τον χειμώνα του 2019 στην Κίνα και μεταδόθηκε αστραπιαία σε όλες τις γωνιές της γης στοιχίζοντας ακόμα και τη ζωή σε χιλιάδες ανθρώπους παγκοσμίως.

«Μια - δυο βδομάδες στο σπίτι καλά θα είναι. Θα ξεκουραστώ. Είμαι τόσο πολύ κουρασμένη» σκέφτηκα. Αν και οι διακοπές του Πάσχα πλησίαζαν εντούτοις η κούραση με πρόλαβε αυτή τη φορά και η ανάγκη για διακοπές ήρθε νωρίτερα. Οπότε μια χαρά ήταν που από τις 13 Μαρτίου 2020 έπρεπε να «κάτσω σπίτι» όπως λέει και το τραγούδι. Μια - δυο βδομάδες άφησαν να νοηθεί στην αρχή ότι θα διαρκούσε όλο αυτό, ή έτσι αφελώς καταλάβαμε...

Τις πρώτες μέρες πραγματικά ξεκουράστηκα αφού κοιμήθηκα πολλές ώρες για να αναπληρώσω τον χαμένο ύπνο, μιας και ξυπνώ από τις 5 το πρωί καθημερινά και οδηγώ μία ώρα μέχρι να πάω στη δουλειά μου, η οποία είναι σε άλλη πόλη. Απόλαυσα ακόμα χωρίς τύψεις κάποιες ωραίες ταινίες με τα κορίτσια μου, μαγειρέψα μαζί τους αγαπημένα φαγάκια που θέλουν ... τον χρόνο τους, άρχισα να διαβάζω με λαχτάρα το λογοτεχνικό βιβλίο μου που από καιρό είχα στο κομοδίνο αλλά δεν προλάβαινα ούτε να ανοίξω. Ταυτόχρονα είχα την ευκαιρία να κάνω όμορφα πράγματα με όλα τα μέλη της οικογένειάς μου μαζί ή/και το καθένα ξεχωριστά. Όπως πολύ σοφά είπε κάποια στιγμή η δεκαπεντάχρονη μου κόρη Στέφανη... *«εγώ προσωπικά θεωρώ πως αυτός ο ιός ήρθε για να μας ξεκουράσει από την καθημερινότητα».*

Η άσκηση πρώτα απ' όλα μπήκε στη ζωή μας. Ήταν κάτι που η αλήθεια αμελούσαμε προηγουμένως λόγω χρόνου, ενώ τώρα έγινε ανάγκη. Μέσα στη μέρα βρίσκαμε τον χρόνο είτε πρωί είτε απόγευμα, είτε βράδυ να κάνουμε ένα γρήγορο περπάτημα με τον σύζυγό μου, ή να κάνουμε ποδήλατο με τα κορίτσια μου βγαίνοντας απλά στους δρόμους γύρω από το σπίτι μας, το οποίο βρίσκεται σε μία νεοσύστατη κι ακόμα αραιοκατοικημένη περιοχή στα περίχωρα της πόλης, μέσα στη φύση. Αυτή είναι μία από τις λίγες φορές που ένιωσα τυχερή που μένω εδώ κι όχι στο κέντρο της πόλης. Πάντα ένιωθα κάπως απομακρυσμένη και παραπονιόμουν για τις αποστάσεις που έχουμε κάθε μέρα να διανύσουμε για να πάμε «στον πολιτισμό», να δούμε ένα θέατρο, να επισκεφτούμε ένα μουσείο, ή απλά ένα πολυκατάστημα ή ένα ειδικό γιατρό. Να που όμως τώρα η εξοχική τοποθεσία του σπιτιού μας αποδείχτηκε ευλογία. Η φύση αυτή την εποχή ήταν ομολογουμένως στα καλύτερά της, γιατί περιτρυγυριζόμασταν από πράσινο και διάφορων χρωμάτων αγριολούλουδα, ενώ τα πουλιά και τα

ζουζούνια έδιναν καθημερινά τα δικά τους ρεσιτάλ. Πόσα όμορφα και πολύτιμα αλήθεια έχουμε δίπλα μας και δεν το συνειδητοποιούμε ουσιαστικά και να το εκτιμούμε, γιατί η ροή της καθημερινής ρουτίνας μας παρασέρνει στο διάβα της;

Παράλληλα άρχισα να προγραμματίζω και κάποιες «δουλίτσες» μεν, που σε καμμία περίπτωση υπό κανονικές συνθήκες, με την εργασία και τις άλλες καθημερινές υποχρεώσεις, δεν μπορούσα με τίποτα να προλάβω να κάνω. Εκκρεμότητες ήταν στην ουσία, όχι τόσο αναγκαίες να γίνουν, και που πάντα ανέβαλα, γιατί ποτέ δεν έβρισκα το χρόνο, να τις διεκπεραιώσω, είτε γιατί η κούραση της ημέρας με υπερνικούσε, είτε γιατί πραγματικά κάτι άλλο ήταν σημαντικότερο. Ήξερα όμως ότι όταν θα γίνονταν θα έβαζαν σε τάξη πολλά πράγματα στο σπίτι και θα μας έκαναν σίγουρα όλους να νιώσουμε καλύτερα.

Αυτή η αναπάντεχη και γενναιόδωρη προσφορά του χρόνου που μας δόθηκε με την καραντίνα ήταν θεόσταλτο δώρο, γιατί πολλά τέτοια μπορούσαν να γίνουν και να ολοκληρωθούν. Πράγματα απλά όπως η επιλογή φωτογραφιών για εκτύπωση και τοποθέτηση σε κορνίζες και άδεια άλμπουμ, η εκκαθάριση ντουλαπιών, συρταριών, η ταξινόμηση ρούχων, βιβλίων, παιχνιδιών κι άλλων αντικειμένων στο γραφείο, στις αποθήκες και στη σοφίτα που τα έχουμε αφημένα, αλλά και πιο δημιουργικών δουλειών, όπως το γράψιμο και η ολοκλήρωση εργασιών στον ηλεκτρονικό υπολογιστή που είχα εδώ και κάποια χρόνια ξεκινήσει. «Περιπέτειες εν καιρώ καραντίνας» τα ονόμασε η μικρότερη, δεκάχρονή μου κόρη Νάταλη, που με πραγματικό ενθουσιασμό ανεβαίνει για παράδειγμα τα σκαλάκια της σοφίτας στο γραφείο κι εξερευνεί με περιέργεια κούτες με αντικείμενα από το οικογενειακό μας παρελθόν κι ανασύροντας γλυκιές και ευχάριστες αναμνήσεις.

Τελικά οι μέρες της καραντίνας δεν ήταν λίγες όσο φανταστήκαμε. Αντίθετα μια μεγάλη εκστρατεία με τίτλο «Μένουμε Σπίτι- Μένουμε Ασφαλείς» ξεκίνησε κι είμαστε σήμερα στην 58^η μέρα. Όποιος και να μου τόλεγε δεν θα το πίστευα ποτέ ότι θα μπορούσαμε να παραμείνουμε τόσες μέρες στο σπίτι, με μόνη έξοδο για εμάς τους ενήλικες την υπεραγορά και το φαρμακείο, ενώ για τα παιδιά ο απόλυτος εγκλεισμός στο σπίτι, με απασχόληση τα μαθήματα εξ αποστάσεως, αυτά του σχολείου κι αυτά των απογευματινών φροντιστηρίων, που είναι περισσότερο χόμπυ και μαθήματα ιδιαίτερου ενδιαφέροντος, όπως οι γλώσσες και η μουσική για τα δικά μου παιδιά.

Πρώτη φορά κάναμε τόσες μέρες να επισκεφτούμε τους γονείς μας, τους παππούδες και τις γιαγιάδες των παιδιών, γιατί είναι όπως λένε οι ειδικοί, ιδιαίτερα ευπαθείς οι ηλικιωμένοι σε αυτόν τον άγνωστο, χωρίς θεραπεία και εμβόλιο, μεταδοτικό ιό, και δεν θάπρεπε να βάζουμε τη ζωή τους σε ρίσκο. Πρώτη φορά μείναμε τόσο καιρό χωρίς να βρεθούμε με αγαπημένους φίλους και τα παιδιά τους και η αλήθεια μας έλειπε πολύ αυτή η κοινωνική συναναστροφή. Παρόλα αυτά επειδή είχαμε όλοι μικροί –μεγάλοι καταλάβει ότι για την υγεία όλων επιβαλλόταν αυτή η απομόνωση, περιοριστήκαμε στην εξ αποστάσεως επαφή με όλα τα αγαπημένα μας πρόσωπα και επικεντρωθήκαμε στο να βρούμε τους τρόπους να περνούμε όμορφα αλλά και δημιουργικά στο σπίτι μας. Και δεν τα πήγαμε κι άσχημα... Οι

μέρες αυτές της απομόνωσης στο σπίτι είναι γεμάτες όμορφες στιγμές που περάσαμε και περνούμε ακόμα με την οικογένειά μας.

Κάπου βέβαια αναγκαστήκαμε τα σχέδια για τις ανεκπλήρωτες δουλιτσες να τα παραμερίσουμε εν μέρει, αφού έπρεπε να εργαστούμε από το σπίτι κι αυτό ήταν και είναι ένα δύσκολο εγχείρημα. Ανακαλύψαμε ότι είναι πολύ πιο δύσκολο να είναι όλοι στο σπίτι και να εργάζονται, ενώ πρέπει την ίδια ώρα να γίνονται και οι απαραίτητες δουλειές του νοικοκυριού, ώστε να είμαστε σε ένα καθαρό και τακτοποιημένο χώρο, να έχουμε το φαγητό μας στην ώρα του, τα ρούχα μας πλυμένα και τακτοποιημένα όταν θα τα χρειαστούμε. Κι όλοι αυτοί οι «ρόλοι» που οι ενήλικες έχουμε ως γονείς και ως επαγγελματίες, πολλαπλασιάστηκαν, γιατί έπρεπε ταυτόχρονα καθώς δουλεύαμε να κάνουμε και τους δασκάλους των παιδιών μας, και τους φροντιστές του σπιτιού από το πρωί μέχρι το βράδυ, και τους μάγειρες, τις πλύστρες και τους κηπουρούς ...Έτυχαν στιγμές που όλα έπρεπε να γίνουν, κάποια από αυτά την ίδια στιγμή κι αυτό είναι αδύνατο και μπορεί να σε αναστατώσει ή και να σε εκνευρίσει ακόμα.

Σίγουρα αυτό που ζούμε δεν είναι διακοπές στο σπίτι. Σίγουρα συνειδητοποιούμε ότι η καθημερινότητά μας, όσο κουραστική κι αν μας είναι, μας είναι και πολύτιμη και απαραίτητη. Τα παιδιά θέλουν το σχολείο τους, γιατί εκεί μαθαίνουν μαζί με τους άλλους, με τη δασκάλα και τον δάσκαλό τους, εκεί περνούν όμορφα με τους φίλους τους και τους συμμαθητές τους. Οι γονείς θέλουν τον χώρο τους στη δουλειά τους, στον καθορισμένο εργάσιμο χρόνο τους μαζί με τους συναδέλφους τους. Σίγουρα θέλουν τον χρόνο τους στο σπίτι για ξεκούραση και τίποτ' άλλο. Για όλους το πρόγραμμα στη ζωή μας είναι πολύ σημαντικό, η ιεράρχηση των αναγκών και των υποχρεώσεων είναι απαραίτητη, οι προτεραιότητες αλλά και η επιμονή στο στόχο μας και η συνεχής προσπάθεια είναι αναγκαία όπως είναι και ο συμβιβασμός με τους άλλους ακόμα και τους πιο αγαπημένους σου.